

ikke sørger for at befæste den nordre Tange. Deri var den højtærede Minister enig med mig, og derigennem kommer den højtærede Minister jo ganske til den samme Konklusion som jeg kommer til, naar jeg atter og atter har hævedet, at man, hvis man vedbliver at ofre de meget betydelige Vedligeholdelsesbeløb paa at holde Rystkningen vedlige — et Beløb som i Djebløkket er oppe paa 100,000 Kr. eller der omkring, og som nok skal vise sig nødvendigtvis at vokse — fornuftigtvis ogsaa maa foretage de yderligere Foranstaltninger, der ganske vist ikke kunne tjene til at formindre Vedligeholdelsesudgifterne, men som dog i nogen Grad vil tjene til, at de allerede opførte Værker ville komme til Nytte paa forskellig Maaade. Den højtærede Minister mente, at eet Værk ikke vilde være tilstrækkeligt. Deri er jeg ogsaa ganske enig med ham, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Ringløbing Amts 2den Valgkreds (Naberg) har Ret. Han har mere Tillid til Nyttevirkningen af et enkelt stort Værk, end jeg har; Tiden vil jo vise, hvem af os, der faar Ret. Jeg tror nok, at den højtærede Minister har Ret i sin Anskuelse om, at skal man gøre noget, som kan være til Nytte, for at befæste den nordre Tange, maa det blive et større eller mindre Antal, men i alt Fald nogle flere Værker af lignende Bestaenighed som dem, der hidtil ere byggede deroppe. Da imidlertid den højtærede Minister ret bestemt har udtalt, at han ikke kunne acceptere det af mig stillede Forslag, vil jeg, for ikke at præjudicere Sagen, ikke fastholde det til Afstemning, men tænker paa at tage det tilbage, naar det Tidspunkt kommer, da Diskussionen derom er endt. Jeg vil da meget anbefale og ret indtrængende henstille til den højtærede Minister, om han ikke finder Anledning til at stille et Forslag mellem 2den og 3dje Behandling om en Bevilling til Paabegyndelsen af Sikringen af den nordre Tange, og i modsat Fald henstille til Finansudvalget, om det ikke skulde finde Anledning til noget saadant. Naar jeg derfor, som sagt, agter, naar Diskussionen er endt, at tage Forslaget tilbage, maa det ingenlunde forstås saaledes, at jeg laber det falde, men jeg tager det tilbage af samme Grund, af hvilken man saa ofte tager saadanne Forslag tilbage, som ikke kunne vinde Tilslutning straks, nemlig for at det fra anden Side kan blive fremsat i en saadan Skikkelse, at det vil kunne accepteres saa vel af den højtærede Minister som af det høje Ting.

Mr. Klausen: Jeg vil gerne tillade mig at gøre et Par Bemærkninger over for

det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Det ærede Medlem omtalte det Hørværk, som var forøvet ude paa Strandvejen, og tilføjede, at det var forøvet af forhenværende Jærnbaneanarbejdere. Man kan naturligvis ikke andet end beklage, at slikt finder Sted; men jeg tror, at man, naar man nærmere undersøger Mærket dertil, vil komme til et andet Resultat end det, som det ærede Medlem kom til. Det ærede Medlem benyttede denne Lejlighed til at paakalbe den højtærede Ministers Hjælp navnlig til at sende rigeligt Politit derud, for at slikt ikke mere skulde foregaa. Jeg tror nu, at naar man vil undersøge Sagen rigtig, er det, der trænges til, ikke mere Politit og heller ikke — saaledes som det ærede Medlem nævnte — atter at faa Gensdarmen sendt derud til at passe paa. Grunden tror jeg ligger deri, at man ved Rystbanens Anlæg fortrinnsvis antager udenlandske, navnlig svenske Arbejdere. Jeg har netop i Dag modtaget en Klage nede fra Helsingør, hvori man besværer sig over, at danske Arbejdere faar Lov til at staa arbejdsløse og se paa, at svenske Arbejdere udføre Arbejdet, idet Entreprenørerne og Entreprenørernes Formænd fortrinnsvis antage svenske Arbejdere. Der staar jo i Loven om Anlæg og Drift af private Jærnbaner i § 5, „at Bevillingshaveren er underkastet Indenrigsministerens Bestemmelse om Anvendelse af indenlandsk Arbejdskraft ved Anlægget“. Ved Anlæg af private Jærnbaner er det altsaa paalagt fortrinnsvis at antage indenlandsk Arbejdskraft, og her, hvor det er Staten, som bygger en Jærnbane, skulde man jo synes, at den fremfor alle andre maatte vise det gode Eksempel netop at beskæftige danske Arbejdere. Hvis det var saaledes, at de danske Arbejdere kunde faa Beskæftigelse derude, tror jeg, at mange af de Klager, som nu lyde over den Ufred, der hersker der ude paa Strandvejen, vilde falde bort. Jeg skal derfor tillade mig at rette en anden Anmodning til den højtærede Minister, ikke en Anmodning om at staffe os mere Politit derude, men tværtimod om at værne de danske Arbejdere, og jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil gøre det. Vi have jo hørt Højres Mænd omkring i Vandet raabe paa, at vi skulle have det danske Land for den danske Mand, og hvis dette har været andet end en Frase, vil jeg haabe, at den højtærede Minister vil gøre sit til, at de danske Arbejdere fortrinnsvis antages. For nærmere at meddele, hvor det, man klager over, finder Sted, skal jeg ophvise den højtærede Minister om, at Klagerne navnlig angaa Strækningen Helsingør—Humblebæk. — Medens jeg taler om For-